

— Да! Самъ бѣше. Държеше нѣщо до гърдитѣ си. А сега, прости ме, о, мѣдра Тапта! Страхътъ сѣкашъ ми задушава гърлото, сърцето ми е готово да изхвъркне, а краката ми сѣкашъ не желаятъ да ме слушатъ. Позволи ми да бѣгамъ!...

— Бѣгай! досадливо му викна мечката. Тапта не се зачуди отъ това извѣстие. Тя добръ знаеше, че тукъ наблизо има глуха горска пжтечка, която води къмъ близкото село Планинчево. Па и кое ли горско животно не е виждало двукраkitѣ и безопашатитѣ (човѣцитѣ), когато минаватъ изъ пжтечката, за да отидатъ отъ едно село въ друго? При все това, за Тапта тази срѣща сега бѣ крайно неприятна. Тя бѣше не сама. Меченцата тѣй изплашено се притискаха къмъ нея, щото на Тапта стана много жално за тѣхъ. Страхуваше се старата мечка, но си даваше куражъ. Нали безопашатиятъ билъ самичекъ...

— Вървете напредъ! каза тя на меченцата си. Защо се плашите като зайци? Не помните ли, какво съмъ ви учила? Когато вие не закачате другитѣ, и тѣ васъ нѣма да закачатъ...

Тапта пакъ трѣгна, но сега вече още по-внимателно. А меченцата безредно се спѣваха въ краката ѝ, като често падаха на гърба си. Старата мечка сега се тревожеше само отъ една мисль: „кой ли отъ двукраkitѣ иде“. „Този глупавъ заекъ въ страха си нищо не забѣлѣзалъ. Двукраkitѣ биватъ различни: едни сж съ дълги крака, които се движатъ при вървенето единъ слѣдъ други. А има двукраки, на които нозѣтѣ не се виждатъ, понеже чакъ до земята сж покрити съ